

Bröder och systrar i Jesus Kristus!

Först och främst ett varmt tack till Gotlands kristna råd och till Pingstförsamlingen här i Visby för inbjudan att predika vid denna ekumeniska gudstjänst och under det ekumeniska året.

Vi uppmärksammar ju i år att det är 1700 år sedan konciliet i Nicea, då grunden för den Nicenska trosbekännelsen formulerade. Här i Sverige firar vi även att det är 100 år sedan ärkebiskop Nathan Söderblom samlade kristna ledare och teologer från hela världen till det ekumeniska mötet för fred i Stockholm 1925. Något ärkebiskop Nathan fick Nobels fredspris 1930.

När jag firade mässan i förmiddags så pålystes efter predikan att: Låt oss stå upp och bekänna vår kristna tro och vi gör det med den nicenska trosbekännelsen som förenar oss med kristenheten över hela världen.

Samtidigt vet vi att det finns, s.k., bekännelselösa kyrkor, dvs. kyrkor som inte använder sig av formulerade trosbekännelser. Det är inte mins vanligt bland pingst-karismatiska församlingar. Vilket givetvis inte betyder att dessa saknar en kristen bekännelse, utan att de inte brukar använda bekännelser som nicenska eller apostoliska trosbekännelsen på samma sätt som de så kallade historiska kyrkorna. Bruket kan se lite olika ut.

I det arbetet som bedrivits inom Kyrkornas världsråd för att hitta en gemensam förståelse av Nicenska trosbekännelsen – har Pingst-karismatiska företrädare varit mycket aktiva och medverkat i arbetet.

Detta arbete ledde 1991 fram till en gemensam och ekumenisk utläggning av den apostoliska tron sådan den bekänns i den niceno-konstantinopolitanska trosbekännelsen.

Bekänna en och samma tro, Verbum 1993.

Det är fantastiskt hur långt den ekumeniska rörelsen har kommit med att formulera en gemensam tro.

Detta visar på något av en paradox och motsägelse: Å ena sidan så bekänner vi samma tro, formulerad i den nicenska trosbekännelsen, till och med samma tro på en enda, helig, katolsk och apostolisk kyrka,

Å andra sidan är vi splittrade i olika kyrkor och samfund.

Vi ska komma tillbaka till detta och förstå framväxten av Nicenska trosbekännelsen och hur den kan hjälpa oss att uppnå den enhet som vi bekänner.

Och därför ska vi börja mer vardaglig i dagens textläsningar och i den tid vi nu befinner oss.

Vi befinner oss för närvarande i den s.k. Pingst-novenan.

De 10 dagar eller 9 dygn från Kristi Himmelfärds dag till Pingstdagen.

När kyrkan på ett särskilt intensivt sätt, tillsammans med Guds moder Maria och apostlarna på Jesu uppmaning väntar och ber om helig Ande!

Vi vet alla vad som hände på Pingstdagen – när det ljus och kraft som kom över apostlarna var så intensiva att de beskrivs som eldslågor ovanför huvudena på apostlarna.

Denna tid av nio dagar av väntan och ovisshet, kan vi även identifiera oss med, vid de tillfällen i livet då vi möter svårigheter. Motgångar, förluster eller lidande på olika sätt. Också då kan vi be och vänta på hjälp, på vägledning och på kraft ifrån höjden. Också då befinner vi oss i ovisshet och kanske även oro.

Inför det nya som Israels folks kulle gå in i, betonade Mose frimodigt:

Herren skall själv gå före dig. Han skall vara med dig. Han sviker dig inte och överger dig inte. Var inte rädda och tappa inte modet.

Även Jesus betonar uthålligheten och troheten också när vi lever i ovisshet.

Den dagen kommer ni inte att fråga mig om någonting. Dvs den dag när den helige Ande kommer som hjälparen, vägledaren och tröstaren.

Detta säger Jesus som en del av sitt avskedstal, dvs efter nattvardens instiftande och att han tvättade lärjungarnas fötter och innan han blir gripen i Getsemane, förhörd och dömd.

Och han konstaterar att *Nu tror ni, Den stund kommer, den är redan inne, då ni skall skingras, var och en åt sitt håll, och lämna mig ensam.*

Detta har jag sagt er för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var inte oroliga, jag har besegrat världen.

Jesus vet att utan honom är vi splittrade och springer åt olika håll, i honom är vi istället ett ljus och salt i världen.

Men motsatsen till enhet, har funnits sedan första tid i kyrkan.

Liksom Jesu egna bön om enhet för kyrkan.

För det som tar sin början i och med pingsten och Andens utgjutande över alla lärjungar är den gemenskap som har fått olika namn. Vägen, de kristna, Guds folk, Andens tempel, Kristi kropp och *de som hör Herren till.*

Eller på grekiska *Kyriakos* – som på svenska har blivit vårt Kyrka.

Ett annat ord är *ecclesia* – som ordagrant betyder de som är kallade ur, dvs kallade ur världen och sända in i världen.

När Jesus håller sitt avskedstal, så vet han att timmen är slagen,

Och han vet att lärjungarna kommer att skingras, men samlas åter när de möter som uppståndna, men också att de kommer att rustas med kraft från höjden när de tar emot helig Ande och sänds ut i världen som tjänare och vittnen.

Därför fortsätter aposteln Johannes sitt evangelium direkt efter de verser som vi har lyssnat till med kapitel 17: Även kallad Jesu översteprästerliga förbön!

Vad har detta med kyrkan och den nicenska trosbekännelsen att göra? Och nu börjar vi närma oss Nicenska trosbekännelsen!

Kapitel 17 eller Jesu översteprästerliga förbön kan delas upp på tre delar:

1. Jesus lyfter fram sitt eget offer inför Fadern
2. Jesus ber att lärjungarna ska bevaras
3. Jesus ber för hela hans kyrkas enhet

Igenom hela bönen ber Jesus att lärjungarna, alltså vi och hela hans kyrka, hans folk och hans kropp, ska bevaras i enhet och helgas genom sanningen.

Vi känner igen att dessa ord enhet och helighet kan vi även härleda ur den bön som Jesus själv har lärt oss. Det är Faderns vilja som ska ske och Guds rike som ska komma, det är Guds namn som är helgat. Och vi känner igen dessa två från trosbekännelsens ord:

Vi tror på en enda, helig, katolsk och apostolisk kyrka.

Vi känner även igen ordningen i evangeliet med ordningen i trosbekännelsen:

Jesus talar först om sig själv i relation till Fadern och om hur den heliga Ande ska sändas, därefter om lärjungarnas, eller kyrkans, enhet och helighet.

I Trosbekännelsen bekänner vi först tron på Anden och som en del i Andens liv bekänner tron på kyrkan. Kyrkan är alltså en del av den verklighet som kyrkan förkunnar.

Och eftersom Gud är en enda, fullständig gemenskap av Fader, Son och helig Ande, bekänner vi att kyrkan i sitt liv i den helige Ande är en kyrka, helgad genom sin gemenskap med den vars namn är heligt.

Katolsk och apostolisk?

Kvalifikation av vilken kyrka som är en enda och helig.

Katolsk: universell och allomfattande.

Både kvantitativt – Gud ska bli allt i allt och alla,

Och kvalitativt – trons och Andes fullhet i Kristus, när Gud blir allt i allt och alla.

Apostolisk: på apostlarnas grund är kyrkan sänd till världen med evangeliet för att ge liv.

KV har i sitt arbete identifierat tre betingelser och förutsättningar för kyrkans synliga enhet, vilka är:

- Gemensam bekännelse av den apostoliska tron
- Ömsesidigt erkännande av dop, nattvard och ämbete
- Gemensamma strukturer som tjänar vittnesbörd och tjänst likaväl som beslutsfattande och auktoritativ undervisning